ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ – ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ 12:00, ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

Το 2020 κλείνουν 110 χρόνια από το Συνέδριο Γυναικών στην Κοπεγχάγη που πήρε την απόφαση, ύστερα από πρόταση της Κλάρα Τσέτκιν, να καθιερωθεί η 8 του Μάρτη ως Παγκόσμια Ημέρα Γυναικών, σαν επιστέγασμα των αγώνων που ξεκίνησαν με την μεγάλη απεργία των γυναικών κλωστοϋφαντουργών της Νέας Υόρκης στις 8 του Μάρτη του 1857, και της μεγάλης γυναικείας εργατικής διαδήλωσης στις 8 του Μάρτη του 1909 που καθιέρωσε το σύνθημα «θέλουμε ψωμί και τριαντάφυλλα» με το ψωμί να συμβολίζει την οικονομική ασφάλεια και τα τριαντάφυλλα μια καλύτερη ποιότητα ζωής. Τα τελευταία χρόνια, υπάρχει μια έντονη επάνοδος των φεμινιστικών κινημάτων διεθνώς. Από τους αγώνες για το δικαίωμα στην έκτρωση στην Αργεντινή, στην Ιρλανδία και στην Πολωνία, έως τον κρίσιμο ρόλο που παίζουν οι γυναίκες στα μεγάλα κινήματα στην Χιλή και στην Τουρκία, αναδεικνύοντας ότι το «μισό του ουρανού» παραμένει στην πρώτη γραμμή του αγώνα. Σε αυτό το πλαίσιο αναπτύσσεται η ιδέα της παγκόσμιας φεμινιστικής απεργίας την 8η του Μάρτη, με ιδιαίτερη μαζικότητα σε χώρες όπως η Ιταλία και η Ισπανία, πιάνοντας ξανά το νήμα εκείνων των πρώτων απεργιών.

Στην Ελλάδα, η κυβέρνηση της ΝΔ, εκτός από κυβέρνηση που τα χαρίζει όλα στα αφεντικά, προωθεί ακόμα περισσότερο τον σκοταδισμό και τις διακρίσεις, κάθε ιδεολόγημα που αμφισβητεί τον έλεγχο της ζωής και του σώματος των γυναικών από τις ίδιες, κάθε ιδέα που στρέφεται ενάντια σε ότι ξεφεύγει από την ετεροκανονικότητα. Από τα 2000 ευρώ σε κάθε Ελληνίδα που θα γεννήσει, μέχρι τις σεξιστικές διαφημίσεις στο ΜΕΤΡΟ. Η κυβέρνηση θέλει να μας γυρίσει 40 χρόνια πίσω με την ιδεολογική επίθεση ενάντια στο δικαίωμα στην έκτρωση και με το «Πατρίς Θρησκεία Οικογένεια» που συστηματικά βγαίνει από κυβερνητικά χείλη. Οι υποκριτές που τάχα νοιάζονται για τα αγέννητα παιδιά, μόλις γεννηθούν τα στέλνουν αυτά και τις οικογένειές τους «στα αζήτητα» μέσα από τη διάλυση του κράτους πρόνοιας, ενώ για τις γυναίκες πρόσφυγες και τα παιδιά τους επιφυλάσσουν «Μόριες» και δακρυγόνα.

Συνολικά, στην ΕΕ της «προόδου» και της «δημοκρατίας» οι γυναίκες έχουν συνολικές οικονομικές απολαβές κατά 41,1% λιγότερο από τους άνδρες. Οι εργαζόμενες

αντιμετωπίζουν ακόμη περισσότερο τη σημερινή εργασιακή ανασφάλεια, με την ελαστική, μαύρη, ανασφάλιστη και απλήρωτη εργασία να είναι ο κανόνας, ιδιαίτερα για τις μετανάστριες. Επιπλέον, έχουν να αντιμετωπίσουν και τις συνεχείς σεξουαλικές παρενοχλήσεις και παραβιάσεις στους χώρους εργασίας από τα αφεντικά. Την ίδια στιγμή τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα αντιμετωπίζουν τεράστιες διακρίσεις στους χώρους δουλειάς.

Οι εργαζόμενες μητέρες ή εγκυμονούσες δεν έχουν καμία προστασία απέναντι στην εργοδοτική και κρατική αυθαιρεσία, τις απολύσεις, την ανεργία. Μάλιστα το δικαστήριο της ΕΕ νομιμοποίησε τις απολύσεις εγκύων. Οι άδειες, τα επιδόματα μητρότητας είναι συνεχώς υπό διαπραγμάτευση και αντικείμενο διεκδίκησης, ενώ όσες εργάζονται με ελαστικούς όρους είναι σε ακόμα δυσμενέστερη θέση.

Οι γυναίκες αποτελούν κάτι περισσότερο από το 50% της εργατικής τάξης, επιβαρύνονται όμως πολύ περισσότερο με την δουλειά στο σπίτι, ενώ στις πλάτες τους προστίθενται και τα βάρη από τη διάλυση των γηροκομείων, των παιδικών σταθμών, της υγείας και της παιδείας, λόγω της επέλασης των μνημονίων και της διαρκούς λιτότητας που επιβάλλουν όλες οι κυβερνήσεις.

Σε ότι αφορά στην βία κατά των γυναικών οι επίσημοι μόνο αριθμοί είναι τρομακτικοί, με την Ελλάδα να κατέχει την 3η θέση. Την ίδια ώρα οι κυβερνήσεις και η ΕΕ είναι συνένοχοι, καθώς όχι μόνο δεν επιδιώκουν να άρουν τις διακρίσεις, αλλά αντίθετα ενισχύουν το πλαίσιο των διακρίσεων. Μάλιστα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ πήγε να περάσει την αλλαγή στον ορισμό του βιασμού, διευκολύνοντας την αθώωση των βιαστών, αλλά αναδιπλώθηκε κάτω από την πίεση του κινήματος.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση δε θα σταματήσουμε να υψώνουμε τις φωνές μας.

Είναι αναγκαίο ένα κίνημα που θα περιλαμβάνει τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα, όπως και κάθε ταυτότητα και καταπίεση. Που θα παλεύει ενάντια στην εργασιακή εκμετάλλευση μαζί με τις καταπιέσεις λόγω φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού, φυλής, θρησκεύματος, χρώματος, σωματικής ικανότητας, ηλικίας, και στο οποίο οι ντόπιες θα είναι μαζί με τις προσφύγισσες και τις μετανάστριες.

Πιστεύουμε λοιπόν ότι είναι απαραίτητο το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα να υιοθετήσει την παγκόσμια φεμινιστική απεργία σαν μορφή πάλης στις 8 του Μάρτη, για να δείξει η εργατική τάξη, η τάξη που έχει την δυνατότητα και το καθήκον να ηγείται όλων των απελευθερωτικών προσπαθειών ότι αγκαλιάζει τον αγώνα ενάντια στην διπλή εκμετάλλευση

και καταπίεση των γυναικών.

Διεκδικούμε:

•Ίση αμοιβή για ίση εργασία ανεξαρτήτως φύλου και συνολικά σεξουαλικού προσανατολισμού. Ίσα δικαιώματα για όλες/ους σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής. Αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις. Μόνιμη και σταθερή δουλειά. Κατάργηση της ελαστικής εργασίας.

•Δημόσια υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση. Δημόσιες και δωρεάν υπηρεσίες κοινωνικής φροντίδας (για παιδιά, ηλικιωμένους και ΑμΕΑ). Πλήρη προστασία της μητρότητας, άδειες επιμέλειας και φροντίδας των παιδιών χωρίς περιορισμούς και για τους δύο γονείς, πλήρη δημόσια και δωρεάν ιατροφαρμακευτική κάλυψη, επιδόματα για όλες τις οικογένειες που δεν μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες τους. Πλήρη κατοχύρωση των εργαζόμενων μητέρων με Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών, εξασφαλίζοντας πλήρη προστασία μαζί με όλες τις άδειες και τα επιδόματα. Επίδομα γέννας σε όλες τις γυναίκες ντόπιες και μετανάστριες χωρίς κανένα αποκλεισμό.

•Προστασία στο δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του σώματος και στην έκτρωση

•Καμία διάκριση βάσει φύλου και σεξουαλικού προσανατολισμού σε κανένα χώρο. Αποφασιστικό χτύπημα του σεξισμού σε κάθε του έκφραση

•Καμία ανοχή στην κουλτούρα του βιασμού, αποφασιστική σύγκρουση μαζί της. Σε κάθε νομό να λειτουργήσουν με κρατική χρηματοδότηση ιατροδικαστικά κέντρα και να ανοίξουν τώρα δωρεάν δημόσιες δομές νομικής, ιατρικής και ψυχολογικής υποστήριξης για θύματα έμφυλης βίας κάθε μορφής

•Να αναγνωριστεί νομικά η γυναικοκτονία και το δικαίωμα στην αυτοάμυνα και σε περιπτώσεις έμφυλης βίας